

Voňavý hotel Šumavy - unikátní Šumavské bylinné lázně na Kašperských Horách...

XIII.

Kašperské Hory jsou místem s významnou historií, která se prolíná od dob Přemyslovců přes pozdějšího našeho panovníka Jana Lucemburského i jeho evropsky významného syna Karla IV., až v dnešní dny... Tenkrát se v této hornické obci a jejím okolí prováděla zdařilá těžba zlata, čímž význam zdejšího místa byl nadmíru důležitý, nejen pro panovníka. Jan Lucemburský obci dnem 29. 9. 1345 udělil privilegium, kdy místní osvobodil od placení dávek (ungeltu) na solné Zlaté stezce, vedoucí z německého Pasova do Českých zemí. Byla to městu daná odměna za vojenskou pomoc účasti 600 místních horníků na jeho vojenské výpravě. Nástupem jeho syna Karla IV. pak privilegium znamenalo praktickou možnost, že Zlatá stezka vedoucí jiným směrem byla odkloněna na Kašperské Hory se stanovenou povinnou zastávkou (tak jako tomu bylo již v případě Prachatic a Vimperka) procházejících kupců i nabídky jejich zboží. Kašperské Hory však nepotkal osud obdobně významných měst v Čechách, jako byla příkladně Kutná Hora či horní města jiná. Městská komunita zde nebyla tak intenzivní a silná jako jinde, nejspíše spočívající i v odlehlosti místa od středu samotného království. Kašperské Hory nebyly ani městem opevněným hradbou, jak tomu bylo příkladně v Sušici. Pro obdobná místa to znamenalo, že výkon královského práva na daném území, včetně Kašperských Hor, vykonával jménem panovníka královský purkrabí. V tomto případě držitel blízkého hradu Kašperk. K původnímu privilegii přibyla i jiná, politická, hospodářská i další, která napomohla k postupnému rozvoji města, včetně várečného práva. Tím došlo k založení prvního pivovaru na Kašperských Horách. V místech dnešního hotelu byl postaven pivovar se sladovnou. Ten se později ocitl ve vlastnictví pána Jiřího z Lokšan, (za vlády Ferdinanda I.), který byl radou a hejtmanem v Řezně (Regensburgu) a také německý místokancléř v Českém království. Po jeho smrti manželka – vdova Kateřina (Adlerová) pivovar prodala městu a odstěhovala se do Špýru – Speyer (město s 50.000 obyvateli) ležící na řece Rýn v dnešní spolkové zemi Porýní – Falc, odkud původně pocházela. Následně, zde vzniká Měšťanský pivovar na čp. 1. Existoval ještě v době dvacátého století, kdy se oprostil bývalé manufakturní podoby. Produkce výroby se zvedla na 6.500 hl velmi oblíbeného piva v rámci celého zdejšího i přilehlého regionu. Vyráběl se zde „Pilsner - Tagblatt“ ještě v roce 1930. Pivovar fungoval až do roku 1947. Po té byl zrušen a stalo se z něj doslova skladiště.

Přes historické prameny výroby piva v Kašperských Horách, z dob minulých století, se lze překlenout v čas skoro dnešní, kdy o ruiny

pivovaru na počátku let devadesátých minulého století, projevil zájem zdejší rodák František Tosch (9. 4. 1949 – 3. 4. 2000), který se po jednadvaceti letech odloučení vrátil z exilu do svého rodného města, aby zde zúročil své znalosti a zkušenosti z oboru pohostinských služeb, které načerpal v sousedním Německu a Rakousku. Pivovar navazoval jednou stranou svých budov na sousední radnici. Přestože byl skutečnou ruinou, vztahovaly se k jakýmkoliv jeho úpravám zvláštnosti, střežené Památkovým úřadem. Projektovou dokumentaci přestavby pivovaru na čtyřhvězdičkový hotel zpracovala skutečná firma z Velké Británie. Přestavbu poznamenaly mnohé změny, které se vyznačovaly spoustou namáhavé práce i vynaložených finančních prostředků. Záměr a plán, tehdejšího pana majitele byl splněn. Hlavní byl anglický styl vnitřního řešení a uspořádání hotelu. Veškeré změny a práce spojené s výstavbou trvaly dlouhé tři roky. Výstavba polykala stále více peněz, kterých se dokonce i nedostávalo, ale které vždy nakonec pan hoteliér sehnal. Koncipování objektu s vnitřním uspořádáním v anglickém stylu bylo zdařilé a splnilo očekávání pana majitele. Rezervovanost a solidnost vzhledu, jako i určitý díl vznešenosti a aristokratičnosti vnějšího i vnitřního uspořádání mu dodával svoji výjimečnost, zajímavost i působivost. Při budování hotelu byly použity kvalitní stavební materiály, které si jmenovaný nechal dovézt ze zahraničí. Z Itálie, Německa, Rakouska i jiných míst Evropy. Ještě v té době se nám o mnohých materiálech jenom zdálo. Samotnou práci již odvedly šikovné české ručičky, které jí doslova vdechly glanc přepychovosti. Pracovali zde místní řemeslníci, takže to rázem pro ně nebyl až tak velký odrodilec a „cizák“, jak se občas mezi místními šušovalo. Stále platí, že se úspěch v našich lokalitách neodpouští a mnohdy i otevřeně zazlívá, právě těmi, co nikdy nic nedokázali. Z pohledu použitých materiálů je skutečně třeba ocenit, zde použitý kvalitní mramor, leštěnou žulu a mnohá zařízení i vybavení. Pozdější další aktivitou pana hoteliéra Františka Tosche ve zdejším šumavském městečku v místní lokalitě „Na Cikánci“, vzniká svého času dílna repasovaných nákladních automobilů tovární značky TATRA, které se prodávaly do zahraničí, zejména mimo území Evropy. Tato aktivita byla ne nepodstatným zdrojem dalšího a snad i podpůrného příjmu pro předmětný hotel... K ukončení činnosti v těchto dílnách došlo na základě jejich přemístění do Slovinska. Snad přímo do přístavu Koper, odkud se uvedená repasovaná auta loďmi převážela do Afriky a arabských států.

Slavnostním otevřením začala zbrusu nová epocha Parkhotelu Tosch na Kašperských Horách. Sotva se hotel rozeběhl, ve zdejších prostorách strávili několik okamžiků svého života i dva čeští prezidenti. V době 16. března 1995 profesor Václav Klaus ještě jako premiér a 19. června stejného roku Václav Havel. Z dnešních obyvatel si jistě mnozí pamatují obě významné návštěvy. Rezervovanost návštěvy u Václava Klause se nechala předpokládat a byla dána i jeho uzavřenou povahou. Kdežto u

Václava Havla se předpokládala otevřená lidskost. Ta se projevila, když náš první porevoluční prezident zmizel osobním ochráncům nenápadně z hotelu a jaksi se pod rouškou tmy po anglicku vytratil. Nebyl k nalezení. K navrácení předchozího stavu pomohli místní uniformovaní policisté a pracovníci kriminálky z Klatov, kteří byli zapojeni do rámce bezpečnostních opatření. To se děje vždy, když se doprovázejí prezidentské návštěvy. Po provedeném urychleném místním pátrání dospěli zdařile ke kladnému výsledku. Našeho pana prezidenta „odhalili“ v hospůdce „Pod věží“, kde to již znal, ve spodní části náměstí. Seděl zde mezi místními štamgasty a popíjel si v družném rozhovoru své oblíbené pivečko. Za promptní odhalení a vypátrání pana prezidenta nejvděčnější byli právě jeho ochránci. To, že Václav Havel patřil vždy mezi lidi, potvrdil i při návštěvě hradu Kašperk, ale i zdejšího Dětského domova. Vždyť i na hrady a „Hrádeček“ byl pan prezident zvyklý... Stejný večer také ze svého programu věnoval posezení s místními na nedalekém hradu. Hradu, který léta dominoval ve zdejší krajině svou bývalou i současnou majestátností. Tím se mu naskytla možnost k neformálním rozhovorům i zpěvu u táboráku při kytaře. Doprovodem všem byla přítomnost kašperskohorské country skupiny. Takový byl náš porevoluční prezident Václav Havel. Na okrese Klatovy oba dnes minulí prezidenti byli dokonce několikrát, což dosvědčují mnohé vzpomínky i doložené fotografie některých pamětníků. Václav Klaus měl i své oblíbené místo na blízkém Zuklíně, na jedné ze zdejších chalup. Stalo se tak, že při různých příležitostech na okrese Klatovy oba státníci zanechali ve vědomí zdejších stopu a i tak trochu někdy utajené vzpomínky plné dohadů. Z těch smutnějších událostí a návštěv na okrese Klatovy, je i ta z roku 2002, kdy na Klatovsku byla zaznamenána, ale nejen tam, rozsáhlá povodeň, která pobořila a strhla několik zdejších domů... Vyvolala i následné setkání prezidentského páru manželů Havlových s pracovníky státní správy, místními zastupiteli a složkami integrovaného záchranného systému na radnici ve Švihově za přítomnosti televize i tisku. Byli zde přítomni i další zástupci dvou sousedních krajů, Jihočeského a Západočeského. Symbolicky se tak jednání uskutečnilo v místě nejvíce postiženého povodní na okrese Klatovy. I to je však dnes již minulostí...

Na přelomu milénia došlo ke smutné události, kdy zemřel zakladatel Parkhotelu František Tosch. Jeho ostatky jsou pochovány na zdejším hřbitově dost daleko vzdálenému od středu města. Hřbitovní kostel sv. Mikuláše s kaplí má úžasnou a nevídanou stropní výzdobu. Cesta ke hřbitovu je přímá, vedoucí ze středu náměstí mimo hranice města. Je lemována alejí vzrostlých stromů. Celková vzdálenost z náměstí činí více jak jeden a půl kilometru. Vlastně pro Kašperské Hory se zdá, že všechny cesty vedoucí z nich jsou lemovány stromořadím, z nichž kaštany a javory jsou dominantní. Jedna z nejkrásnějších cest s úžasným výhledem do kraje, je silnice vedoucí na Tuškov. Mezi stromy jsou tu a tam, bývalo jich

nejspíše víc, umístěny lavičky dávající možnost odpočinku pocestným i často tudy procházejícím turistům. Po prvním majiteli tak zůstalo dílo, které osiřelo a čekalo více jak deset let na příležitost. Ta se naskytla, díky druhému nástupnickému Františkovi Taliánovi. Tím původní záměr byl zachován a opětně přebudován do dnešní podoby uceleného lázeňského komplexu, ale tom všem o něco později... Úmrtím Františka Tosche nastaly i ekonomické problémy a potíže. Nesplácely se úvěry a nakonec to dopadlo tak, že hotel víceméně připadl bance, která se ho snažila prodat. Provoz sice fungoval, ale spíše běžel ze setrvačnosti. Měl vybudovanou slušnou klientelu převážně z řad německých návštěvníků. Na hotel byl vyhlášen konkurz. Odhadnutá částka se vyšplhala k trojcifernému milionovému číslu. Deset let trvalo, než byl majetek prodán. Správcem a ředitelem tohoto majetku v rámci konkurzní podstaty a vypořádání věřitelů se stal Jaroslav Reisinger. Neměl to do Kašperských Hor až tak daleko. Dlouhých deset let se staral o majetek, který byl v konkurzu. Mnohých takových majetků v Česku s tak dlouhou dobou prodeje neexistovalo. Byl odborníkem v oboru pohostinských služeb. Předtím pracoval v jedné ze známých restaurací ve Strakoncích. Nakonec věřitelé byli rádi, že se hotel prodal, byť za třetinovou odhadní cenu. Tak se dostal do majetku JUDr. Františka Taliána, který již těch majetků na Šumavě měl celou řadu, ale nejenom tam. Chvilí ještě hotel přešlapoval na místě, ale pak se zvolna začíná odvíjet epocha nová, epocha dosud pro hotel nepoznaná. Pan Jaroslav Reisinger z hotelu odchází a na ředitelský post, který byl zachován, nastupuje v roce 2010 Jaroslav Fischer, kterého JUDr. František Talián přizval na Kašperské Hory ze Železné Rudy. Tím dochází ke klíčovému okamžiku zlomu i pozdějšího nového zrodu...

Oslovený Jaroslav Fischer, dnešní ředitel Parkhotelu a Šumavských bylinných lázní na Kašperských Horách je ze Železné Rudy, kde strávil většinu svého profesního života. Je to zkušený praktik plný mnoha znalostí s rekreačním, pohostinským i lázeňským provozem. A to je koncepce, která nadmíru JUDr. Františku Taliánovi vyhovovala. Pan doktor práv byl doslova samaritánem mnohých záchranných akcí, v nichž si snad i liboval. Jaroslavu Fischerovi navrhuje, aby něco vymyslel, co by změnilo stávající skomírající stav hotelu v prosperitu. K této podstatné změně se nový ředitel postavil nadmíru zodpovědně. Samotná lokalita hotelu se mu náramně zalíbila. Udělala na něho úžasný dojem. Postupuje dál ve svých úvahách... Mnohé odpovědi se však nabízely doslova samy. Existoval zde přírodní park o rozloze čtyř hektarů, kam stačilo jen nakročit, a člověk se rázem ocitl uprostřed přírody. Romantický pohledem na samotný hrad to jen umocňoval. Park nad jakoukoliv pochybnost je schopen vás uchvátit svou neskonalou krásou, dokonce za všech čtyř ročních období. Je ideálním místem k relaxaci! Vše přesto dalo ještě mnoho námahy, aby se hotel proměnil do dnešní podoby. Panu řediteli o překot začaly hlavou proudit myšlenky, nápady i mnohé konzultace s odborníky... V jejich

závěru vzal „doktora“ jak mu všichni blízcí říkali do sklepení zdejší jeskyně a vysvětlil mu na místě samém, s čím novým přišel a co se mu jeví jako velice realistický a nadějný návrh. Řekl mu, že největší bohatství, které koupil je právě v tomto sklepe (v jeskyni). A také upřesnil, že takových hotelů, který je nad nimi, těch je celá řada, ale žádný z nich, žádný takový v republice nemá pod sebou ve svém sklepení to, co je zde, to je hotový poklad! Vysvětlil také Františku Taliánovi, že jednoho z prvních, kterého z odborníků přizval na konzultaci, byl i fyzioterapeut MUDr. Jan Hejma z (ČAW) České asociace wellness, které je dodnes jmenovaný prezidentem. Ten také ředitele Fischera upozornil na to, že uprostřed jeskyně, v které se v té době ještě povalovaly různě odložené věci, a ta se stala skladištěm nepotřebnosti na určitý čas, vyvěrá silná zemská energie, které by bylo škoda a doslova hříchem ji nevyužít! Vyjádřením odborníka se začínal rýsovat program budoucí speleoterapie na Kašperských Horách. Závěrem jejich jednání bylo ubezpečení pana majitele Taliána, aby ve své práci Jaroslav Fischer pokračoval a vše také zpodobnil v písemné podobě. Přesto program speleoterapie potřeboval zkoušku praxe... Prvními na řadě byli zaměstnanci, kterým pan ředitel umožnil strávit několik volných chvil na lehátku v jeskyni. Po nezbytně časově nastaveném pobytu se mu všichni pak museli vyjádřit, jak to na ně působilo a jak se cítí? Samozřejmě, že všichni byli nadšeni, spokojeni a v předmětné euforii se i svému řediteli vyjádřili. Jeden z těch odvážnějších zaměstnanců dokonce pronesl slova, že se mu nikdy v práci nestalo, abych odpočívat a měl to dokonce placeno, což vyvolalo úsměv i na tváři mnoha ostatních jeho spolupracovníků. Až později na řadu přišli skutečně první hosté... Ani oni chválou nešetřili! Cítili se tam náramně dobře. Spokojenost vyzařovala z jejich tváří a to bylo natolik přesvědčivé, že se záměr stal vůdčí myšlenkou předmětného programu. Kruh využití zemské energie se uzavřel i harmonickým prostředím hotelového parku. Nebylo pochyb, že nakročení vedlo správným směrem. Vše přeneseno dle požadavku do písemné podoby, aby se návrh mohl objevit před doktorem práv. Energetické a mediační působení v hotelovém parku dovysvětlil ve svém stanovisku Ing. Pavel Kozák, psychotronik a odborník, který se této problematice již léta věnuje. Úžasnost kouzla zdejšího parku poznáte zejména na jaře, kdy se v trávni zeleni zaskvějí bělavé chomáče sedmikrásek, s občasně tu a tam rozestými žlutavě vykukujícími hlavičkami pampelišek. Prvně jmenované čistí krev a pampelišky mají dosud nepoznané účinky v boji s mnoha nemocemi.

Lidovému léčitelství v minulé době dal zelenou známý Vincenz Priessnitz i jeho následovník Sebastián Kneipp, který rozvedl jeho metody k dokonalosti. Mimo Kašperské Hory je i malá ukázka těchto postupů v přírodním prostoru pod hotelem Grádl na Železné Rudě. Také klasické využívání bylin má prastaré kořeny v minulosti až po dnešní dny. Často prezentované zdejšími lidovými léčiteli, na které se rádo vzpomíná... Byli

jimi „doktor Vodička“ od Petrovic i dva proslulí faráři, páter František Ferda z nedaleké Sušice a jeho kolega Petr Mikeš z Čestic i mnozí jiní další... Dokonce, když budete mít štěstí, lze ochutnat skutečně „dobrou vodu“ z některé z okolních studánek, které jsou zde rozesety po kraji, jak předmětné sedmikrásky. Na Šumavě a zejména v Pošumaví je mnoho známých pramenů a studánek s léčivými účinky. Takovými místy byly a stále jsou Svatá Anna u Horažďovic, studánka „Kloubovka“ v Kotouni, na choroby kožní pak pramen Svaté Waldtrugy z Prenetu, Blata u Nýrska a na neplodnost existovala i studánka na Vogelsangu – Podlesí. Mezi výše jmenované patřila i „Vodolenka“ u Sušice, svatá Markéta v Prachaticích či svatá Anna u Kraselova. Parkhotel – Šumavské bylinné lázně Kašperské Hory jsou tak zcela výjimečné i unikátní ve svých prostorách, které v České republice v tomto spojení nemají obdoby. Jejich kompletní provoz byl zahájen na počátku roku 2013. Myšlenka, která je zrodila ve vztahu k přebudované koncepci využití zdejšího hotelu, vytvořila ucelený léčebný komplex. Speleoterapie ve zdejší jeskyni však začala slavit prim! Pobyt v jeskyni dokázal nabudit člověka energií i krátkým pobytem uvnitř jeskyně, kde v polospánku můžete snít o svých velkých i malých plánech, o sobě, o blízkých i jen tak nechat proud svých myšlenek volně plynout. Pobyt zlepšuje zejména problémy astmatických pacientů. Blahodárné účinky mikroklimatu jeskynních systémů jsou známy již z dob starého antického Říma. Jsou prosty pylových alergenů. Alternativní energie je pak jen doplňkem blahodárného působení na člověka. Koncentrovaná energie na zdejším místě je natolik silná, že zde lze setrvat pro blahodárnost působení nejdéle pět minut. Je jen těžko vyvážena zlatem, které ve zdejších štolách stále je a snad i nadosmrti zůstane. Předmětný komplex léčebných metod nejspíše také bude navždy spojen se jménem majitele JUDr. Františkem Taliánem i autorem těchto realizovaných myšlenek, současným ředitelem Jaroslavem Fischerem, jemuž vzorově působivým rodištěm jsou Mariánské Lázně, které pro nápravu lidského zdraví udělaly mnohé... Tradice mariánskolázeňská se tak přenesla i do míst, kde by to člověk rozhodně nečekal, jako počín zdárný a nevšední. Bylinné procedury se staly základní nabídkou poskytovaných nových služeb. Ne nezajímavým pro využití je i zdejší pramen svaté Barbory s dobrými léčebnými výsledky. Doplňujícím standardem je i oblast tradiční gastronomie, která využívá zdejší přírodní zdroje a nabízené možnosti. Ze škály podávaných specialit je možno využít zpracování zvěřiny na různé kulinářské způsoby.

Čas běžel nezadržitelně vpřed k dnešním dnům... Psal se rok 2018 a JUDr. František Talián se chystal na cestu do Egypta, kterou se mu snažilo rozmluvit mnoho blízkých jeho přátel. Nedal si říct na dobře míněné rady svých přátel. Tragické a smutné je, že se zpět do vlasti vrátil v zinkové rakvi. Poslední rozloučení s JUDr. Františkem Taliánem se konalo v kostele Svaté Máří u Vimperka dne 29. listopadu 2018. Pan doktor práv byl zvyklý na to, že život i osud se s ním nemazlil. Nikdy se mu však nedal upřít jeho

vztah k Šumavě, ke zdejšími lidem, mnohým i ukřivděným z dob předchozích časů... Měl vztah k liturgickým památkám, pro které se stal v mnoha případech doslova mecenášem a spasitelem.

Ředitel Parkhotelu Šumavských bylinných lázní na Kašperských Horách Jaroslav Fischer zavzpomínal, že za období necelých devíti let, co pro něho pracoval, se mezi námi vytvořil velmi dobrý vztah. Z jeho chování a jednání bylo zřejmé, že měl oproti jiným majitelům a vlastníkům, pod kterými, kdy Jaroslav Fischer pracoval, silné sociální cítění. Bylo o něm známo, že občas doslova dokázal rozhazovat penězi při odměňování jednotlivých zaměstnanců. Obdarovával tak podřízené bez ohledu na cokoliv. Vždy poukazoval na své vlastnické právo nenechat si do svého odměňování kýmkoliv mluvit. Snad i proto mnoho lidí na něho tak rádo vzpomíná. „Takový byl náš pan doktor práv,“ již jen upřesnil ředitel Jaroslav Fischer.

Na JUDr. Františka Taliána nelze zapomenout. Na jeho knihy, co napsal, na básně, které musel člověk nejdříve pochopit, aby jim porozuměl, neboť by se v nich jinak ztrácel a utápěl. Na hloubku v nich obsaženého citu. Také na to, co pro člověka znamená samota i prázdnota hotelového pokoje či domova. Mnohá jeho vyjádření směřující do budoucnosti doslova berou dech. Vždy považoval člověka za jedinečného tvora i strůjce mnoha kladů i negativ, kterými člověk dokáže přírodu ovlivnit i mimo rámec běžného koloběhu života. Z hlavního města Prahy se rád vracel domů na Šumavu, kterou i v časech zlých jak říkával, považoval vždy za svůj domov. Takový byl František Talián a takového ho stále mnoho lidí před sebou vidí. Trochu zádumčivého, přemýšlivého, ale především lidsky čistého člověka i v jeho poslední knize „Opožděná inventura“. Pohledme v obraz krajiny, která nás okouzlí svou čarovnou krásou, kde stále je v popředí příroda, někdy prosta lidské ruky a někdy citlivě člověkem šlechtěna... Takovou Šumavu František Talián miloval a na takovou nezapomene nikdo z nás! Přesně v duchu toho, co mecenáš Šumavy JUDr. František Talián vroucně a nadosmrti miloval.